

**Gelovigen
vergaderd
in de Naam
van Jezus**

12e druk

J. N. Voorhoeve - Den Haag

Gelovigen vergaderd in de Naam van Jezus

Dat het God Zelf is, die gemeenten vormt door zielen tot Zijn Zoon te bekeren, zal wel geen Christen ontkennen. Zijn er dus in de plaats, waar wij wonen, honderd of tweehonderd gelovigen, dan maken die daar ter plaatse de gemeente uit.

Zo lezen wij, dat allen, die te Jeruzalem het woord der Apostelen gaarne aannamen, aldaar de gemeente vormden. God Zelf had hen tot leden Zijner Gemeente gemaakt, daar Hij hen door het geloof tot leden had gemaakt van Christus, het Hoofd der Gemeente. (Ef. 1 : 22, 23 en 2 : 19-22.) Niemand ter wereld heeft het recht, dit te wijzigen; niemand het recht, daaraan af of toe te doen. De mens heeft hier slechts te erkennen, wat God gedaan heeft.

Zou het nu naar de wil des Heren zijn, wanneer Zijn discipelen datgene, wat Hij samengevoegd heeft, scheiden, door in dezelfde stad verschillende vergaderingen te vormen, van elkander onderscheiden door namen van mensen, of naar leerstukken, alsof de Christenen niet allen één en dezelfde Vader, één en dezelfde Heiland, één en hetzelfde geloof, één en hetzelfde hemelse en eeuwige vaderland hadden? (Efeze 4 : 3—6; Gal. 3 : 26—28; Kol. 3 : 11.) Neen, dit was de bedoeling des

Heren niet, toen Hij (Joh. 17 : 21) zeide : „Dat zij allen één zijn, gelijkterwijs Gij, Vader! in Mij en Ik in U, dat ook zij in Ons één zijn; opdat de wereld gelove, dat Gij Mij gezonden hebt.” Wel antwoordt men hierop, dat hier alleen een geestelijke en onzichtbare eenheid bedoeld wordt, de eenheid, die altijd onder de ware leden van het lichaam van Christus bestaan zal: doch de door de Heer Jezus daarbij gevoegde woorden, „opdat de wereld gelove, dat Gij Mij gezonden hebt,” geven ons iets anders te kennen. De wereld, die niet anders gelooft dan wat zij ziet, kan aan geen hoofd geloven, waarvan zij nergens een welverenigd lichaam, maar slechts hier en daar van elkaar gescheiden ledematen ziet. Dit lichaam, behoorlijk samengevoegd en zichtbaar samengesteld door een vergadering van gelovigen in iedere plaats, moest de wereld brengen tot het geloof aan het reeds verheerlijkte Hoofd van dat lichaam.

Zo was het een korte tijd gesteld, toen de discipelen te Jeruzalem eendrachtelijk volhardende waren in de leer der Apostelen en in de gemeenschap, in de breking des broods en in de gebeden. (Hand. 2.) Maar ras deed de zuurdesem der verdeeldheid het deeg rijzen (Matth. 13 : 33) en reeds moest Paulus de Korinthiërs zeggen: „Er is onder u nijd, twist, tweedracht; want als de een zegt: Ik ben van Paulus, en een ander: Ik ben van Apollos, zijt gij niet vleeslijk?” (1 Kor. 3 : 3, 4.) Niettegenstaande dit hebben noch de Korinthiërs, noch enige andere apostolische gemeente er in het minst aan gedacht, zich op één en dezelfde plaats in verscheiden genootschappen te verdelen naar de bijzondere inzichten van enige leden.

Eerst later is dit werk van de vijand volbracht, ja, is men er zelfs toe gekomen, dit te willen rechtvaardigen, door het als een onvermijdelijk gevolg voor te stellen van de verscheidenheid van inzichten van de menselijke geest, als ware het de menselijke geest, die het lichaam van Christus bezielen en leiden moest, en niet de Geest van Christus Zelf! De scheuringen, zegt men, bieden aan de Christenen gelegenheid, om hun geduld en hun verdraagzaamheid te oefenen; alsof men het kwade moet doen om er het goede uit voort te brengen, en alsof er niet genoeg gebreken zijn, om het geduld en de verdraagzaamheid der Christenen te oefenen! (Rom. 14—15 : 3.) Vreemde wijze, voorwaar, om geduld en verdraagzaamheid te oefenen, wanneer men zich van hèn afscheidt, die men verdragen en liefhebben moet! Wat zou men wel denken van het geduld en de liefde van echtgenoten, die wegens gebrek aan overeenstemming van humeur en inzichten zouden scheiden, en ieder op zichzelf zouden gaan leven, om, als zij bij gelegenheid elkander in de wereld ontmoeten, vriendelijk te zijn? En dat zou de eenheid wezen, waartoe de discipelen van Jezus geroepen zijn?! En men zou ons willen wijs maken, dat dit alles was, wat Hij voor hen wenste, toen Hij zeide: „Dat zij allen één zijn, gelijkterwijs Gij, Vader! in Mij, en Ik in U, dat ook zij in Ons één zijn, opdat de wereld gelove, dat Gij Mij gezonden hebt!” Maar wat moeten dan de gelovigen doen? Zij moeten, met vol vertrouwen op de woorden des Heren: „Waar twee of drie vergaderd zijn in Mijn naam, daar ben Ik in het midden van hen” (Matth. 18 : 20), zich afscheiden van de wereld, in wier mid-

den zij leven, en zich met elkander verenigen om te volharden in *de leer der Apostelen en in de gemeenschap, in de breking des broods en in de gebeden*. Wellicht zullen zij verschillen in de opvatting van sommige leerstukken, b.v. de doop, de Zondagviering of enig gedeelte der profetie; maar zij moeten bedenken, dat zij zich niet vergaderen om enige leerstelling, maar om hun gestorven en opgewekte Heiland. Zolang Christus onder hen de eerste plaats zal innemen, kunnen zij verenigd blijven, in weerwil van die verschillende meningen en van de moeilijkheden, die daaruit kunnen ontstaan; en men mag vertrouwen, dat God Zijn macht onder hen zal betonen, en hun zal openbaren wat hun ontbreekt.

Opdat die vergadering haar karakter behoude van vergadering der kinderen Gods, spreekt het vanzelf, dat men van hen, die wensen er deel van uit te maken, alleen moet vorderen een levend geloof in de Heer Jezus, en een leer en wandel, welke met dat geloof niet in tegenspraak zijn. Verder te gaan, is het beginsel zelf dier vergadering te verlaten om tot sekte te vervallen. Gods Woord zegt ons alleen: „Indien iemand tot u komt en deze leer (d.i. de leer van Christus) niet brengt, ontvangt hem niet in huis, en zegt tot hem niet: wees gegroet! want die tot hem zegt: wees gegroet, heeft gemeenschap aan zijn boze werken;” (2 Joh. : 10 en 11) en wederom: „Indien iemand, een broeder genaamd zijnde, een hoereerder is, of een gierigaard, of een afgodendienaar, of een lasteraar, of een dronkaard, of een rover: gij zult met zodanig één zelfs niet eten.” (1 Kor. 5 : 11.)

Wanneer God in zulk een vergadering herders en leraars geeft, zoals Hij het aan Zijn Gemeente tot aan het einde beloofd heeft te zullen doen (Ef. 4 : 11), dan is het de plicht van elk lid die te erkennen, niet door enige ceremonie of vorm, hetgeen wij in het Woord niet vinden, maar door met een dankbaar hart die gaven aan te nemen, en hen, die deze gaven ontvangen hebben, in ere te houden. (1 Kor. 16 : 15, 16; 1 Thess. 5 : 12, 13; Hebr. 13 : 17.) In Rom. 12 : 6—8 lezen wij: „*Hebbende nu verscheiden gaven, naar de genade, die ons gegeven is, zo laat ons die besteden: hetzij profetie, naar de mate des geloofs; hetzij bediening, in het bedienen; hetzij die leert, in het leren; hetzij die vermaant, in het vermanen; die uitdeelt, in eenvoudigheid; die een voorstander is, in naarstigheid; die barmhartigheid doet, in blijmoedigheid.*”

Een ieder beijvere zich dus om rekenschap te geven van de gaven, die hij mocht ontvangen hebben, ten einde die te besteden — en men zal de bediening hebben in haar *eenvoudigste* en tevens *uitgebreidste* zin. Wanneer men in het bijzonder samenkomt om het brood te breken, en aldus de eenheid des lichaams te openbaren, dat dan iedere broeder, naardat hij geroepen is, zich door de Geest late leiden om een lied op te geven, een dankzegging uit te spreken, naar hetgeen we lezen in 1 Kor. 14 : 26 en vervolgens. Ook de handeling zelf van het breken des broods zij geen uitsluitend voorrecht van enig gelovige, opdat zij niet afhangen van de aanwezigheid van deze of gene.

Iedere broeder, lid der Gemeente, door het bloed van Jezus gekocht, om koning en priester te zijn voor God, de Vader, kan als zodanig in de ver-

gadering in het openbaar de naam van Jezus belijden, bidden, danken en het brood breken. Dit is, dunkt mij, onbetwistbaar het uitgangspunt van alle kerkelijke ordening naar het Woord, welke moeilijkheden de bijzondere toepassing dezer beginselen ook moge opleveren. Indien men dit uitgangspunt algemeen aannam, zouden vele dingen terecht gebracht worden. De wezenlijke gaven en de ware bediening zouden gelegenheid hebben, zich te openbaren; het lichaam wèl samengevoegd en verbonden door alle ondersteunende geledingen, naar de werking van elk deel in zijn maat, zou zijn wasdom bekomen, tot zijn eigen opbouw in de liefde. (Ef. 4 : 16.) Waar ik deze beginselen verwezenlijkt zie, daar zie ik de vergadering der kinderen Gods; daar zie ik heilige priesters, geestelijke offers opofferende, Gode welbehaaglijk door Jezus Christus. (1 Petr. 2 : 5.) Zij, die menen zulk een vergadering te moeten veroordelen, door te zeggen, dat God een God van orde en niet van verwarring is, vergeten, dat Paulus dit woord heeft uitgesproken, juist toen hij *die* wijze van vergaderen had aanbevolen. (1 Kor. 14 : 26—33.) Wie aldus spreken, bewijzen, dat zij zich een geheel ander begrip vormen van de orde in de Gemeente dan de Apostel Paulus. Voor *hem* is de ware orde de orde naar en door de Geest; voor *hen* die, welke voortvloeit uit menselijke instellingen.

Geef de Heer Evangeliepredikers, — dat zij blijmoedig de hand aan het werk slaan, steunende op Hem alleen, en zonder iets te nemen van hen, die buiten zijn. Het is het voorrecht van hun broeders, hen bij te staan in hun werk, indien zij hen door God geroepen achten, en aldus *medearbeiders te*

zijn van de waarheid. (3 Joh. : 6—8.) Dit neemt niet weg, dat *allen* getuigenis moeten geven van de genade Gods, naar de omstandigheden en naar mate zij geroepen worden, evenals de discipelen van Jeruzalem, die, verstrooid door de vervolgingen, het land doorgingen, het Woord Gods verkondigende. (Hand. 8 : 4.) Zo zal men enerzijds in de vergadering van de gelovigen, die samenkomen om het Avondmaal des Heren te vieren, God te aanbidden en elkander te troosten en te vermanen, een openbaring hebben van de eenheid des lichaams, en zal er anderzijds een ruim veld gelaten worden voor de werkzaamheden van een ieder in het bijzonder, om de waarheid te ontvouwen, en aan de wereld het Evangelie te verkondigen, — twee dingen, die, hoewel zo verschillend, toch in de tegenwoordige wanorde in de Christenheid algemeen met elkander verward worden.

Immers, waarin bestaan de gewone godsdienst-oefeningen? Behalve in uitleg van Gods Woord en stichting der gelovigen, in het prediken van bekering en geloof aan de vergaderde menigte, zo ten minste de predikant een gelovig man is; — maar ook tevens in het vieren van het Avondmaal, waar de gelovigen met hen, aan wie bekering en geloof gepredikt wordt, als met broeders, als met leden van de Gemeente Gods, aanzitten, met hen bidden en danken. En wat heeft dit ten gevolge? Dat het onderscheid tussen Evangelieverkondiging en eredienst verloren gaat, en er een verwarring ontstaat van twee dingen, die uiteen gehouden moesten worden — een verwarring, die zo zeer ten nadele van beide werkt. De Evangelie-

verkondiging lijdt er door, daar men tot de verzamelde menigte zegt: „Bekeert u en geloof!” en tevens met haar dankzegt, alsof zij reeds geloof had, en het brood der gelovigen met haar breekt. Kan dit anders dan de prediking ontzenuwen en de zielen in een valse zekerheid doen blijven? Door die verwarring verliest ook de eredienst zijn eigenaardig karakter, doordien men tot hen die men als leden van een gemeente Gods behandelt, en met wie men als zodanig het Avondmaal viert, steeds blijft zeggen: „Bekeert u en geloof!” en zodoende zulke zielen in onzekerheid laat blijven en hen belet, in de genade Gods te worden bevestigd. Zo handelden de Apostelen niet. Zij predikten op de straten, in de synagogen en overal, waar zich daartoe de gelegenheid aanbood, het Evangelie aan de schare, maar zij verenigden zich met *degenen, die geloofden, met de discipelen, met de hunnen* in de opperzalen, om te bidden, te danken, het brood te breken en elkander onderling te vermanen en te stichten. (Hand. 2 : 44; 4 : 23; 20 : 7. enz.) Aan de scharen zeiden zij: „Geloof en bekeert u, en gij zult vergeving uwer zonden en de gave des Heiligen Geestes ontvangen.” (Hand. 2, 3.) Aan de discipelen, tot gemeente verenigd, zeiden ze: „Nadat gij geloofd hebt, zijt gij verzegeld geworden met de Heilige Geest der belofte;” „Gij zijt bekeerd van de afgoden om de levende en waarachtige God te dienen en Zijn Zoon uit de hemelen te verwachten;” „Weet gij niet, dat ulieder lichaam een tempel des Heiligen Geestes is, die in u is, die gij van God hebt, en dat gij uws zelfs niet zijt? Want gij zijt duur gekocht; zo verheerlijkt dan God in uw lichaam en in uw geest, welke

Godes zijn.” (Ef. 1 : 13; 1 Thess. 1 : 9, 10; 1 Kor. 6 : 19, 20.)

De verstrooiing der Christenen en hun vermenging met de wereld heeft mede die verwarring teweeggebracht. Een deel der Christenheid, misschien groter dan het andere, het begrip van eredienst en offerande vasthoudende, heeft die offerande zó bedorven, dat het een vertoning ervan maakt voor de ongewijde menigte. Een ander deel der Christenheid protesteert tegen deze heiligschennis van Christus' offerande, maar heeft bijna vergeten, wat ware eredienst is, en haar over het algemeen verward met het min of meer getrouw onderwijs van zijn predikanten. Dit zijn de noodzakelijke gevolgen, zodra de Christenen nalaten, onderling bijeen te komen. (Hebr. 10 : 25.) Immers wie kan bidden, zingen, aanbidden *in geest en in waarheid*, dan zij, die met de Heilige Geest zijn verzegeld geworden, nadat zij de waarheid geloofd hebben? (Joh. 4 : 24; Ef. 1 : 13.) Men verwacht de onderlinge bijeenkomst ook soms met een vergadering om het Evangelie te verkondigen. Maar zulke vergaderingen zijn niet de onderlinge bijeenkomst der gelovigen, en op haar is de belofte van 's Heren tegenwoordigheid, gedaan aan twee of drie in Zijn naam vergaderd, niet van toepassing. (Matth. 18 : 20.) Ik bedoel hiermee volstrekt niet, dit spreekt vanzelf, dat de Heer niet altijd en overal met de Zijnen is; dat Hij niet zeer bijzonder met hen is, die van Zijn genade wensen te getuigen; maar ik zeg, dat aan zodanige vergadering ter verkondiging van het Evangelie die belofte niet is verbonden. Men zou toch op zodanige vergadering, voor een groot gedeelte uit ongelovigen bestaande, de belofte, die de aangehaalde

woorden vooraf gaat: „alles wat gij zult gebonden hebben,” enz., niet durven toepassen. Men gevoelt immers, dat die mensen, die geen deel aan de Geest van God hebben, ook de dingen van God niet kunnen onderscheiden, noch daarin beslissen. Om gelijke redenen zal men tevens beseffen, dat een vergadering ter verkondiging van het Evangelie geenszins aan de vergadering der eerste Christenen beantwoordt, waarvan Paulus in 1 Kor. 14 spreekt. Zodanige vergadering is ook niet die, waarvan de Apostel zegt: „Laat ons onze onderlinge bijeenkomst niet nalaten,” of, woordelijk, *de bijeenkomst onder ons, van onszelf*. (Hebr. 10 : 25.) Een vergadering, die men samengeroepen heeft om haar bekering te prediken, is niet de bijeenkomst der Christenen onderling; en de Christen is volkomen vrij, een vergadering, waar het Evangelie verkondigd wordt, al of niet bij te wonen; Gods Woord laat dit aan zijn geestelijk oordeel over. — Er zouden, bijv., in de stad waar ik woon, twintig samenkomsten ter verkondiging van het Evangelie kunnen gehouden worden — en gawe God, dat er nog méér waren! — welke samenkomst zou ik in dit geval moeten bijwonen? Maar de discipelen van Jezus zijn geroepen, zich rondom de dis des Heren te verenigen, Hem lof en eer toe te brengen en elkan- der te stichten en te vermanen; zij hebben het uitdrukkelijke gebod, hun onderlinge vergadering of bijeenkomst niet na te laten.

In één woord, het verkondigen van het Evangelie is iets uitnemends, onverschillig of het door één of door sommigen, die zich daartoe verenigen, geschiedt; maar nergens wordt in het Woord de Evangelie-verkondiging tot het middelpunt voor-

gesteld, waaromheen de Christenen zich moeten verenigen om aan de wereld hun eenheid te openbaren. Wie dat stelt, brengt de Christenen tot dwaling aangaande de aard der eigenlijke bijeenkomst waartoe zij geroepen zijn, en houdt ze daarvan verwijderd, in plaats van ze daartoe te brengen.

Het is wel smartelijk, op zoveel verwarring te moeten wijzen. Maar weigeren wij de wonde te peilen, hoe haar dan te genezen? En juist dat is met velen het geval. Zij schijnen besloten te hebben, hun ogen voor het kwaad te sluiten, en wenden dan ook ter genezing van het kwaad niets anders aan dan de krachteloze geneesmiddelen van hun eigen vinding. „Zij genezen de breuk van de dochter Mijns volks op het lichtst.” Om eenheid onder de Christenen te verkrijgen, richten zij verenigingen op tot gemeenschappelijke Evangelieverkondiging; houden zij bidstonden en conferenties van allerlei aard en vorm: getroosten zij zich grote geldelijke offers, om samen te komen met Christenen van allerlei kerk en sekte. Maar van de verschillende kerkgenootschappen, waarin een ieder zich op zijn manier, naar zijn eigen wijsheid, of naar de overleveringen van zijn vaders, geschikt heeft, van dit alles afstand te doen en zich met de Christenen, die in hun woonplaats zich bevinden, te verenigen rondom hetzelfde brood en onder de leiding van dezelfde Geest, dat is het enige, wat zij niet willen. En juist dit *enige* verlangt God van hen. Hij roept Zijn kinderen niet tot een vereniging van enige dagen in een geheel jaar, en daardoor kunstmatig. Neen! wat Hij van hen verlangt, is een *geregeld* samenkomen van al Zijn kinderen, zonder

ophef, zonder praal, maar wezenlijk en getrouw. „Vanwaar komt het,” zegt de wereld, „dat, nadat gij u met de Christenen van allerlei gezindte voor enkele dagen verbroederd hebt, gij, weder tehuis gekomen, u afgezonderd houdt van die mensen, die gij voor Christenen houdt in uw stad of uw dorp? Welk een eenheid is dat?” De wereld heeft gelijk. En wij moeten het bekennen: dat is de eenheid niet, die Jezus voor Zijn discipelen wilde.

Dit voert ons tot het beginsel terug, dat hij, die uit God geboren is, zich vergaderen moet met zijn broeders in de naam des Heren en onder de leiding van de Heilige Geest. Dat beginsel stelt de Evangelie-verkondiging en de eredienst beide op hun plaats en is de ware grondslag van de vereniging der kinderen Gods.

Wat mij betreft, ik kan geen andere grond erkennen, en ik geloof, dat het scheuring is, iets anders tot grondslag te stellen.

Onderstelt, dat Christenen mij vragen, mij met hen te verenigen tot eredienst en broodbreking, maar... met de wereld er bij. Ik weiger. Wie maakt hier scheuring? Ik die weiger? — Neen: maar zij, die, door aan de vergadering der Christenen de voorwaarde op te leggen, van met de wereld de eredienst te plegen, mij noodzaken, van hun vergadering af te zien uit gehoorzaamheid aan Hem, die de Zijnen verbiedt, zich met de wereld te verenigen. (2 Kor. 6 : 14—18; Hand. 2 : 40.) De geboden des Heren kennen geen verjaring; en of zij eeuwen zijn vergeten geworden, doet er niets toe. Andere Christenen vragen mij, of ik mij met hen wil verenigen, maar daartoe moet ik mij aan deze of gene geloofsbelijdenis, aan deze of gene organi-

satie, aan een bediening, die niet door God ingesteld is, onderwerpen. Ik weiger. Wie maakt hier scheuring? Ik, die weiger? — Neen: maar zij, die, ter toelating tot hun vergadering, voorwaarden stellen, die het Hoofd der Gemeente niet gesteld heeft. Het is overigens duidelijk, dat, wanneer ik mij met de Christenen verenig, die deze of gene organisatie hebben, ik mij altijd min of meer van dezulken afscheid, die een andere vorm of een andere organisatie hebben; dat is te zeggen, dat door het vormen van verschillende afdelingen in de Gemeente des Heren, die vormen, die reglementen, hinderpalen zijn voor de schapen, zich tot één kudde te vormen onder de leiding van de enige Herder.

Christenen daarentegen, die aan de vergadering der kinderen Gods geen andere voorwaarden stellen dan die, welke God Zelf gesteld heeft, namelijk uit God geboren te zijn en zich van de wereld en het boze af te scheiden, doen wat in hun vermogen is om die vereniging tot stand te brengen en iedere aanleiding tot scheuring uit de weg te ruimen.

Daarom dan ook wil ik niet lid zijn of worden van een der kerken. Niet omdat ik de vereniging van de kinderen Gods niet zou wensen; integendeel, juist omdat ik haar wens, en ik haar, wat mij aangaat, niet wil verhinderen, door mij te verbinden aan menselijke instellingen. Daarom wens ik een Christen, en niets anders dan een *Christen* te zijn. Op dit gebied reik ik iedereen, die de naam van de Heer Jezus als zijn en mijn Verlosser aanroept, de broederhand. Ik wandel met hem in alle dingen, waarin ik het doen kan, zonder een menselijk juk aan te trekken. Op dit gebied nodig

ik al mijn broeders tot de vergadering der kinderen Gods uit, waartoe ik het recht verliezen zou, indien ik mij in de ene of andere afdeling liet opnemen, waarin men het huis Gods verdeeld heeft. O, werd het schone, van als kinderen Gods bijeen te komen, toch beter verstaan en verwezenlijkt! Welke zegeningen zou men er voor Gods volk en ook voor de wereld van kunnen verwachten! Als de Christenen, die in elke plaats door God verwekt zijn, zich samen verenigden om eendrachtig hun Heiland te aanbidden en de verschillende gaven aan te wenden, welke zij ontvangen hebben, hoeveel licht, bemoediging, vertroosting zou er niet uit voortvloeien; wat getuigenis voor de wereld daaruit niet ontstaan! Zou men dan niet mogen vertrouwen, dat zich in zekere mate verwezenlijken zou, wat Paulus in 1 Kor. 14 zegt: „Maar indien zij allen profeteerden, en een ongelovige of ongeleerde inkwam, die wordt van allen overtuigd, en hij wordt van allen geoordeeld. En alzo worden de verborgen dingen zijns harten openbaar; en alzo, vallende op zijn aangezicht, zal hij God aanbidden, en verkondigen, dat God waarlijk onder u is?”

Maar om dit te bereiken moeten wij alles, wat naar het vlees is, laten varen, en alleen Christenen zijn, discipelen, broeders onder de leiding van de Heilige Geest; bereidvaardig om aan te nemen, wat die Geest ons, zij het dan ook door de geringste in ons midden, aanbiedt; bereid óók om zelf werktuigen te zijn van die Geest, wanneer Hij ons tot opbouw van anderen wil gebruiken; bereid tévens om met dankbaarheid te erkennen de bijzondere gaven, als van herder en leraar, die Hij in het midden geeft.

De Geest is één. Wanneer wij ons oprecht aan Zijn leiding overgeven, zullen wij zien, dat Hij machtig is, door Zijn Goddelijke kracht de thans verdeelde leden van het lichaam van Christus te vergaderen. Maar wensen wij eenheid, en willen wij volstrekt tot haar grondslag de menselijke organisaties stellen, waarin wij ons bevinden, of willen wij die in stand houden, en er mede onderhandelen, of wat dies meer zij, dan verlaten wij de zekere en vaste grondslag van Gods Woord, dat noch van die inrichtingen, noch van transacties wil weten; wij bouwen op het beweeglijke zand der menselijke stelsels, die naar tijd, plaats en omstandigheden veranderd en altijd weer gewijzigd worden, en ten slotte eigenlijk niets beteren.

Men beroept zich wellicht op de zwakheden, die zich openbaren bij hen, die naar die beginselen wandelen, en wil hen daarom niet volgen. Ja, wij zijn zwak, de zwakheid zelf! En juist dit belet ons deel te nemen aan instellingen en vormen, die een kracht vereisen, welke wij missen, en die aan de andere kant, vaak te midden van de dood, een schijn van leven en kracht vertonen. Wij roemen liever in onze zwakheid, opdat de kracht des Heren onze enige toevlucht zij en in ons vervuld worde. Overigens, het komt er slechts op aan, of de door ons gestelde beginselen overeenkomstig de waarheid van de Bijbel zijn. Zijn zij het, dan is de zwakheid van hen, die ze volgen, geen reden om zich van hen verwijderd te houden, maar integendeel om hen te hulp te komen, opdat wij uit één hart en uit één mond mogen verheerlijken de Vader van onze Heer Jezus Christus. De vraag is ook niet: zullen wel *alle* kinderen Gods tot dit vergaderen

gebracht worden? *God vraagt alleen naar gehoorzaamheid.* Als wij afstand doen van al wat voor onze broeders een wezenlijke reden kan zijn om zich van ons verwijderd te houden, dan zullen wij een rein geweten hebben, en hoewel het hart beïrd is over de verdeeldheden, die de Gemeente van Christus verscheuren, zullen wij de zegeningen genieten, die altijd verbonden zijn aan de vereniging der Christenen.

Broeders, de tijd is kort! de Heer komt; Zijn Woord zegt het ons. Is het wenselijk, dat wij, als Hij komt, worden bevonden met de wereld vermengd en onderling verdeeld? Immers neen. Veeleer is het wenselijk, bevonden te worden als de kinderen Israëls, die, in afwachting der beloofde verlossing, zich van de Egyptenaren afzonderden, en zich rondom het lam, het teken van hun verlossing, verenigden. Alzo afgezonderd van de wereld en met elkander verenigd, zijn wij geroepen, de wederkomst van onze Heer te verwachten, en töt die komst de dood des Heren te verkondigen en elkander onderling tot liefde en goede werken op te wekken. Zo zullen wij hoe langer hoe meer de getrouwheid van de Heer en de algenoegzaamheid van Zijn Woord en van Zijn Geest, om de Zijnen hier beneden bijeen te brengen en te leiden, onder vinden; hoe langer hoe meer onze vereniging met Hem als het wezenlijke doel onzer hoop beschouwen; en met de Geest en de Bruid kunnen roepen: Kom, Heer Jezus, kom!